YOUNG ADULT

REGELE LUCRURILOR MOARTE

SELECȚIA TITLURILOR YOUNG ADULT:
Laura Vladu

NEVIN HOLNESS
REGELE
LUCRURILOR
MOARTE
Traducere
din limba engleză de
Diana Alina Ene
PANDORA

Editori:
Magdalena Mărculescu
Silviu Dragomir

Fondator:
Ion Mărculescu, 1994

Director editorial:
Virginia Lupulescu

Redactare:
Carmen Botoșaru

Design și ilustrație copertă:
Tudor-Gabriel Motroc

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriela Anghel

Corectură:
Cristina Spătărelu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HOLNESS, NEVIN
Regele lucrurilor moarte / Nevin Holness ; trad. din lb. engleză și note de Diana Alina Ene. - București : Pandora M, 2025
ISBN 978-606-978-803-5

I. Ene, Diana Alina (trad. ; note)

821.111

Titlu original: KING OF DEAD THINGS
Autor: Nevin Holness
Copyright © 2024 by Nevin Holness

Copyright ©Pandora M, 2025
pentru prezenta ediție

Pandora M face parte din Grupul Editorial TREI
O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
www.pandoram.ro

ISBN: 978-606-978-803-5

Bunico și bunicule,
vă mulțumesc pentru poveștile minunate
de la cinele de duminică!

ACUM

1

Eli

Sufletul se desprinse de băiat la fel de ușor cum îndepărtezi un cearșaf de pe pat.

Cam așa îl simțise, se gândi Eli, luându-l în mână: subțirel, lipsit de greutate, ca un zmeu în bătaia vântului. Trecând prin el, căpătă și o impresie despre viața acestuia. Citise la un moment dat într-una dintre cărțile vechi ale lui Max că magia fiecărui suflet are particularitățile ei; asta se simțea ca uleiul de motor pe degete sau ca petele de iarbă de pe genunchi, cu miros de benzină și bâzâit de motor. Băiatul fusese mecanic, realiză Eli cu întârziere. Își petrecuse întreaga viață lucrând cu mâinile.

În teorie era simplu. Sufletul acesta era maltratat și distrus; Eli nu făcea decât să îl coasă la loc, bucată cu bucată, ca pe o pătură făcută din mici petice. Vindecarea era magie complicată; o singură cusătură greșită și n-ar mai fi ținut. În plus, îl costa la fel de mult pe cât dăruia. Pe urmă, se simțea epuizat, amețit și, de obicei, treceau câteva zile până să-și recapete propriul dar magic.

Nu-și permitea luxul de a rămâne câteva zile fără el, nu când avea facturi de plătit, așa că își făcuse un obicei

din a-şi lua câte o mică parte pentru el, sub formă de plată — un singur firicel de magie, îndeajuns de mic ca să nu i se simtă lipsa. Majoritatea oamenilor erau ignoranţi în privinţa magiei, inclusiv atunci când aceasta apărea chiar sub nasul lor, iar ceilalţi trăiau asemenea lui Eli, vorbind în şoaptă, în spatele uşilor închise. Era mai uşor să treacă neobservat aşa. Singurul risc real de eşec consta în eroarea umană, dar Eli exersase fără încetare, repetând pe nevăzute mişcările cu degetele, din nou şi din nou, asemenea medicilor care învaţă să facă suturi chirurgicale folosind portocalele.

Era şi asta o artă. Prima dată când încercase să fure magie care nu-i aparţinea, aceasta i se înfăşurase în jurul palmelor asemenea sârmei ghimpate, atât de strâns încât avusese nevoie de copci. De atunci, recoltase magie din suflete de suficiente ori cât să ştie ritmul exact în care trebuia s-o facă. Ştia de ce fel de magie să se ferească şi pe care o putea vinde la suprapreţ, care îi rămânea lipită sub unghii şi care se sfărâma şi se transforma în cenuşă dacă o ţinea prea strâns. Îşi stabilise reguli stricte. Lua doar din cea care fusese coruptă sau denaturată în ceva rău. Magie stricată sau deteriorată prin ticăloşii. Magie ca *asta*, care mirosea a... moarte.

Nu-i luă mult timp să termine. Sufletul se întregi cu un *clic* care-i aminti de un ceasornic. Când el se dădu un pas înapoi, băiatul de jos expiră adânc. Purta un lănţişor subţire de aur la gât, cu un pandantiv sub formă de şarpe încolăcit în jurul unui pumnal. Eli îl urmări ridicându-se şi coborând pe pieptul băiatului, până când se asigură

că acesta era bine. Magia era slăbită de oboseală și confuză, probabil, de felul în care fusese manipulată, dar îl ascultase.

— Începi să te pricepi, se auzi o voce în spatele lui, iar el se întoarse și văzu că avea un spectator.

Sunny se sprijinea de tocul ușii, cu o țigară între buze, în ciuda semnului foarte clar, scris cu majuscule, de pe peretele din spatele ei, care interzicea fumatul. La un moment dat, în timpul celor douăzeci de minute scurte de când Eli o văzuse ultima dată, se încăierase cu cineva — din nas îi curgea sânge, avea un ochi umflat și un rânjet strâmb.

— Pe cine-ai mai supărat de data asta? întrebă Eli, fără să se mire defel.

Ea zâmbi. Avea sânge și pe bărbie.

— De ce trebuie să presupui că eu am fost cea care a supărat pe cineva?

— Pentru că mi-am petrecut mai mult de cincizeci de secunde în preajma ta, răspunse el.

Sunny scoase un fornăit deloc feminin.

Stăteau pe aleea din spatele unui pub oarecare din Camden, unul dintre cele care păreau fără vârstă. Asfaltul strălucea în roz și purpuriu de la ultima ploaie. Peste drum, un tip tatuat se agita mixând muzică fără niciun rezultat. Câțiva bețivi pierdeau vremea în fața chioșcului cu kebap și, dacă și-ar fi lungit gâtul, Eli ar fi putut zări ultimii turiști părăsind Camden Lock, odată cu asfințitul. Probabil ar fi trebuit să se simtă neliniștit de faptul că doar lăsarea nopții îi scutea de priviri nedorite, dar lui Eli

îi plăcuseră mereu locurile aglomerate. Era cumva reconfortant să nu fii singur.

— Ăsta nu-i tipul nostru, zise Sunny uitându-se la băiatul inconștient.

— Nup, confirmă Eli, și chiar nu era.

Își împinse ochelarii în sus pe nas ca să vadă mai bine. Contactul lor ar fi trebuit să fie un clarvăzător cu părul grizonant. În schimb, băiatul pe care-l găsiseră părea cam de aceeași vârstă cu ei. Când dăduseră peste el, era aproape pe moarte. Ai fi putut crede că dormea, dacă n-ar fi fost acea perforație mică și sângerândă de la baza stomacului, prin care i se scurgea încet magia. Acum pieptul i se ridica și cobora cu mișcări constante. Când avea să se trezească, urma să fie bine. Poate o să-i lipsească ceva. O amintire. Fața unui prieten. Un cântec favorit. Eli încercă să nu se gândească prea mult la asta. La urma urmei, îi salvase viața.

— Rahat, zise Sunny. Pam o să se supere.

— Când nu e ea supărată? replică Eli și fata fornăi, dând de înțeles că era de acord. Cel puțin avem altceva pentru ea.

Fărâma de magie pe care o luase de la băiat nu era mai mare decât o monedă de zece pence, probabil cam cât unghia de la degetul mare, dar părea grea în palma lui. Cele mai multe daruri magice pe care le întâlnise el erau colorate, o reflexie a sufletului căruia îi aparțineau. Al lui, de exemplu, obișnuia să-i păteze degetele într-un verde de nuanța mușchiului. Acesta însă era complet transparent și alb. Străpungea întunericul de pe alee asemenea luminii lunii, suficient de strălucitor ca să-l facă să vadă pete. Eli se întrebă cum ar fi fost să folosești o

astfel de magie, dar apoi alungă repede gândul. Genul ăsta de gândire aducea întotdeauna necazuri.

Probabil că băiatul nu avea să observe lipsa acelei părți de magie, dar pentru Eli însemna supraviețuire: din micul fragment urma să-și acopere cel puțin o lună de chirie, poate vreo două săptămâni de credit pe cardul Oyster[1] și să obțină o cale de ieșire momentană din nisipurile mișcătoare ale instabilității financiare în care se cufunda constant până-n gât.

— Atunci probabil că ar trebui să plecăm de-aici, zise Sunny căscând. Înăuntru sunt niște beți care-or să realizeze în curând că le lipsesc portofelele.

Eli dădu ochii peste cap, dar nu era cazul să comenteze. Era la fel de hoț ca și ea.

Eli se gândise mereu la Londra ca la două jumătăți distincte. Era, pe de-o parte, plictiseala orașului de fiecare zi, în care trăia majoritatea lumii, plin de navetiști, cafenele și capcane pentru turiști. Apoi, pe de altă parte, era zona secretă, plină de străzi întortocheate, șerpuite și târguri pe alei dosnice. Partea asta a Londrei n-o puteai cunoaște decât dacă-ți curgea prin sânge.

West Indian, fast-foodul lui Pam, era unul dintre acele locuri. Suficient de departe de Camden High Street

1 Card reîncărcabil care poate fi folosit pentru a plăti pentru cele mai multe mijloace de transport în comun în Londra.

ca să-l poți rata cu ușurință, era cuibărit între un salon de tatuaje în care se vindeau și sendvișuri vegane și un magazin de muzică în care, după câte știa Eli, nu se vindeau decât viniluri cu jazz sârbesc obscur.

În realitate, asta era jumătatea din Londra pe care el o iubea. Nu griul industrial modern al Zonei Unu, cu costumele sale ridicol de scumpe și tipi la douăzeci și ceva de ani îmbogățiți peste noapte. Pentru Eli, aici însemna acasă. Magazine de băuturi alcoolice lângă vânzători de kebap și frizerii unisex. Saloane de manichiură lângă fast-fooduri cu pui prăjit, lângă servicii de pompe funebre. Stratul exterior al orașului. Îi plăcea să știe că toată lumea de acolo înțelegea ce înseamnă să fii marginal.

Restaurantul lui Pam era cumva între cele două. Magia lui rezida, ca în cazul multor locuri din Londra, în faptul că exista în afara timpului liniar. În ce fel... Eli nu prea înțelegea. Sunny încercase să-i explice o dată, dar, cum avea obiceiul să mintă compulsiv doar de amorul artei, nu știa în ce măsură ar fi trebuit s-o creadă.

Oricum, de chestia de bază se prinsese el. Localul lui Pam era un sanctuar. Dacă știai vrăjile potrivite, puteai să intri pe anumite uși la orice oră a zilei, să rămâi cât voiai — minute, ore, zile, săptămâni — și, când ieșeai pe strada de pe care intraseși, era ca și cum nu trecuse nici măcar un moment.

Ultimele două etaje de sus fuseseră transformate în apartamente, iar Eli și Sunny închiriaseră de la Pam câte o cameră la jumătate din prețul pieței, cu condiția

să petreacă majoritatea timpului liber la parter, spălând vase și împachetând produse de patiserie. În realitate, camerele aveau mare nevoie de reparații — în aproape toate erau probleme de la scurgerile de apă, mirosul de mâncare intrase în pereți și iarna mureai de frig, iar vara de cald —, dar Eli se atașase de acel loc. Devenise al lor.

Când intrară, Max, cealaltă membră a trioului lor, se afla în spatele tejghelei, frunzărind o carte de benzi desenate.

— Hei, zise ea. Ce oră de *West Indian* e asta? Mă pregăteam să închid.

Ridică dintr-o sprânceană văzând vânătăile și fața însângerată a lui Sunny, apoi se întoarse spre Eli cu un oftat resemnat și absolut deloc surprins.

— Oare chiar vreau să știu?

Max, la fel ca localul lui Pam, era genul de tipă „între lumi". Apropiată de ei ca vârstă, dar fără rival în partea aceea a Londrei în cunoștințe despre magie. Fiică a unui imam și a unei foste activiste, era în unele zile vindecătoare, în altele hoață și, în cele mai multe, casieră.

— Probabil că nu, răspunse Sunny, închizând ușa în urma ei și întorcând semnul pe care scria DESCHIS pe partea care anunța MĂ ÎNTORC REPEDE. Oricum, îți faci prea multe griji. Probabil că doar vreo patruzeci la sută din sânge e al meu.

Eli încercă să nu-și dea ochii peste cap. În concepția lui Sunny, lucrurile pentru care merita să-ți faci griji păreau să se contureze pe o scală de la unu la a-murit-cineva.

— De altfel, continuă aceasta, suindu-se pe taburetul ei favorit de la tejghea, n-o să mai fii supărată când vei vedea ce-am adus.

Eli nu știa sigur cum se întâmplase, dar, în scurta perioadă de când se știau, chestia asta cu schimbul de cadouri după fiecare lucrare devenise un fel de tradiție între ei trei. Sigur că Max trebuia să-i dea lui Pam lucrurile importante, cu adevărat valoroase. Adică magia datorată. Restanțele de plată. Era felul în care el și Sunny se menținеau pe linia de plutire. Mă rog, asta și al dracului de multe alte treburi plictisitoare — lucrând la un magazin de haine în weekend, între turele la Pam, servit la masă part-time, servicii temporare de call-center ca freelanceri. Eli de-abia se apropia de finalul adolescenței și totuși, în aproape două decenii, avusese mai multe slujbe decât alții într-o viață întreagă.

Micile găselnițe, delicatesele magice neobișnuite, fără valoare în afara factorului ciudățenie, Max le ținea pentru ea. Nu era neapărat o colecționară, dar îi plăcea să disece lucrurile și să vadă din ce erau făcute.

Acesta era și motivul pentru care se hotărâse să-l ajute pe Eli cu problema lui. *OK*, zisese ea, după ce-i ascultase povestea. *Ei bine, ești un adevărat mister*. Și asta fusese tot. Un băiat care smulgea magia altor suflete ca pe o petală și n-avea amintiri? Ea aruncase o privire la pustiul din el, la fisura ce-i trecea exact prin mijloc și hotărâse că era interesant.

Pentru Eli și Sunny devenise un mic joc în aventurile lor: cine-i putea aduce lui Max cel mai ciudat lucru. Solzi

de la vreun spirit al apei, păr de lagahoo[1], cutițe blestemate, cenușă de phoenix; undeva, pe parcurs, ei doi deveniseră în mod accidental o pereche de pisici de casă, cu botul plin de daruri împănate.

Max le scrisese cu o săptămână în urmă, pe grupul lor, cererea lui Pam, printre linkuri cu teste de personalitate și videouri de douăsprezece minute pe YouTube care disecau certurile între vedete pop. *Pam caută un colț străvechi*, scrisese ea. *Zice că halește magia. Furat, se pare de Anansi însuși de la Osebo, zeul-leopard. Se zvonește că l-ar avea un clarvăzător, care încearcă să-l vândă cui oferă mai mult. Pam zice că, în cazul în care-l găsiți, SĂ NU-L ATINGEȚI (normal). (Doar mănâncă magia).*

Nu, merci, replicase Sunny, *pare o născocire antică din junglă*. Dar apoi, cam după o săptămână, se întorsese cu o pistă într-un pub din Camden și cu o întrebare simplă: *cât*?

— Lui Pam n-o să-i placă treaba asta, zise Max, după ce îndură lunga și dezlânata explicație despre cum îl căutaseră pe clarvăzător și, în schimb, dăduseră peste băiatul de pe alee, cu o gaură în abdomen, pe jumătate mort și nici urmă de colț.

Sunny și Eli schimbară o privire. Pam îi trimitea cu tot felul de comisioane. Unele lucruri pe care trebuiau să le recupereze erau suficiente ca să le umple stomacurile luni întregi. Alteori, era vorba doar despre a transmite un mesaj. Pam nu dădea niciodată vreun indiciu despre

---

[1] Monstru care-și poate schimba forma, în mitologia din Trinidad și Tobago.

semnificația cererilor sale, iar ei nu întrebau. Treaba de acum părea diferită.

— Ce are așa deosebit colțul ăla? se interesă Sunny.

Întrebarea îi ieșise cu un oarecare dispreț, ca majoritatea cuvintelor pe care le rostea, dar Max răspunse cu sinceritate:

— În momentul ăsta sunt doar zvonuri. Știi că oamenilor le place să dea din gură. Dar trebuia să fi văzut cum vorbea Pam despre el. Mi-a zis că *are nevoie* de el. Părea, nu știu, speriată.

Realitatea era că Eli nu știuse că Pam era capabilă să simtă frica. Odată, niște tipi încercaseră să le fure banii din casa de marcat și ea îi pusese pe fugă folosind doar un capăt tocit de mătură. Altă dată, izbucnise un incendiu în bucătărie și întreaga clădire se umpluse de un fum gros, orbitor. Pam trecuse cu lejeritate prin flăcări, fluturând din mână ca să-și dea fumul laoparte din față, ca și cum ar fi alungat o muscă. Rămăsese înăuntru până când toată lumea fusese în siguranță și doar atunci ieșise agale, cu un rucsac într-o mână și un teanc de bani în cealaltă, arătând prea puțin ca cineva scăpat dintr-o clădire în flăcări și mai mult ca o persoană în drum spre bancă.

Max își mușcă buza și Eli înțelese că se gândea: oare cât de multe ar trebui să le dezvăluie?

— Săptămâna trecută a venit doamna Taylor. Mi-a spus că fiul ei... — știți, ăla înalt, de cântă la clarinet — ei bine, a dispărut.

— Eddie! exclamă Sunny și Eli îi aruncă o privire piezișă.

Fata asta părea să cunoască pe toată lumea, chestie care-l lua întotdeauna prin surprindere, având în vedere că cercul lui social era practic limitat la cele două persoane din acea cameră.

— Ce? Trecea uneori pe aici. De treabă, tipul.

Max dădu din cap aprobator.

— L-au găsit acum două zile. Cu magia smulsă din suflet. De parcă fusese scoasă cu ghearele, direct din piept. Același lucru se întâmplase și cu o săptămână înainte, cu un tip din Green Lanes. I-au desfăcut cutia toracică, extrăgându-i-o direct din inimă.

Nici Eli, nici Sunny nu scoaseră o vorbă, tăcând terifiați.

— Mai sunt vreo două cazuri de persoane dispărute. Lumea zice că cineva smulge sufletele din trup și se hrănește cu magia lor. Doar despre asta vorbesc toți cei care trec pe-aici.

— Deci crezi că Pam vrea colțul pentru protecție, zise Eli.

— E doar o bănuială. Tot ce știu e că pare foarte important pentru ea să-l găsească, adăugă Max.

Eli făcu o grimasă.

— Păi, poate că asta va ajuta.

Băgă mâna în buzunar și scoase punguța cu părticica de magie pe care o luase. I-o aruncă lui Max, care o prinse într-o mână și apoi își ridică ochelarii de pe vârful nasului, unde-i căzuseră. Fluieră. Magia zornăia asemenea monedelor de cupru pe fundul unei genți. În câteva secunde, în mâna ei se materializă o pensetă, pe care o

folosi ca s-o extragă din pungă. Îndărătul ochelarilor, ochii i se făcură cât cepele.

— De unde-o ai?

— De la băiatul de pe alee, zise Eli. N-am vrut să ne întoarcem cu mâinile goale.

Cei doi se uitară la Max cum răsucea magia pe toate părțile, iar și iar, fascinată. O puse la ureche ca pe o scoică, o scutură puțin, apoi o mirosi.

— De oriunde ar proveni, e puternică. Magie serioasă.

— Mda? întrebă Eli precaut. Știu că nu e colțul mâncător de magie al unui zeu-leopard, dar m-am gândit că s-ar vinde. Cât crezi c-ar valora?

Max ridică privirea, cu o expresie solemnă.

— Eli, nu iau așa ceva.

— Ce? Pe bune? făcu Sunny.

Era lungită leneș pe tejghea, cu cozile împletite întinse pe blatul de marmură, jucând un joc solitar de foosball cu recipientele de sare și piper, dar sărise în sus la auzul poveștii despre bani.

— Trebuie să scapi de ea, zise Max. Colțul e una, dar asta...

Oficial, afacerile lui Pam erau absolut cinstite. Fast-foodul era un sanctuar, dar s-ar fi dus de râpă dacă o mulțime de oameni furioși ar fi apărut la ușă, cerând răzbunare pentru ceea ce le fusese luat. Neoficial totuși, disponibilitatea ei de a face chestii necurate tindea să se adapteze de la caz la caz. Era un exercițiu de menținere a balanței în echilibru: nu accepta nimic care aducea mai multe necazuri decât valora. Proba A: presupusul colț al